

Energija plus d.o.o.
Vetrinjska 2
2000 Maribor

Bojan Horvat

DRŽAVNI ZBOR REPUBLIKE SLOVENIJE	
Prejeto:	15-11-2013
Šifra:	320-01/13-15/20
Povezava:	
EPA:	1548-VI EU:
Sign. zn.:	
Kratice:	

EZ 1 – predstavitev mnenj v DZ RS 15.11.2013

V Energiji plus že od vsega začetka pozorno spremljamo nastajanje novega Energetskega zakona. Zavedamo se, da je prilagajanje zakonodaje spremembam v okolju in razvoju na posameznih področjih nujno in predvsem koristno za vse, ki se jih konkreten zakon tiče. Zato smo se v različnih fazah nastajanja aktivno vključevali predvsem s predlogi kako urediti posamezna področja, ki jih posamezna poglavja zakona urejajo. Ker smo eden izmed pomembnih udeležencev, dobaviteljev na energetske trgu v RS, smo seveda osnovno pozornost posvetili predvsem tistim delom zakona, ki ureja odnose med udeleženci na trgu elektrike, plina in toplote. Kot eden izmed velikih zavezanecv, po sedanjem zakonu pa nas je seveda zanimalo tudi področje URE in OVE. Ko je bil zakon zrel za javno obravnavo, smo se vanjo aktivno vključili s pripombami in predlogi, ki bi po našem prepričanju nekatera osnovna načela, ki jih je pripravljalec zakona posebej izpostavil tudi učinkovito zagotavljali. Gre predvsem za načelo stroškovne učinkovitosti, načelo enakega obravnavanja, načelo preglednosti, načelo varstva potrošnikov in načelo konkurenčnosti. Žal pripravljavci zakona za naše predloge in predloge tistih, ki podobno mislijo, ni imel posluha.

Za kaj gre oziroma kaj smo predlagali.

V predlogu zakona se poskuša izenačiti gospodinjstva, kot posebno skupino odjemalcev, z novo skupino tako imenovanih malih poslovnih odjemalcev, katerih definicija: »mali poslovni odjemalec« je negospodinjstveni odjemalec, ki ima manj kot 50 zaposlenih in letni promet ali letno bilančno vsoto, ki ne presega 10 milijonov EUR; že v osnovi odpira en kup vprašanj kot so: kdo in na kakšen način se bo ugotavljalo koliko ima kdo zaposlenih, na kateri dan se bo to ugotavljalo in tako naprej. Ali bodo dobavitelji postali še revizorji in podrobno pregledovali poslovna poročila, ki jih nekateri niti javno ne objavljajo. Tovrstne ureditve v drugih primerljivih državah ne poznajo. Gre za enako obravnavo neenakih subjektov. Ključni argument zakonodajalca je, da »mali« poslovni kupci danes plačujejo za električno energijo bistveno več kot ostali kupci, kar ni res. Dejstvo je, da se električno energijo kupuje po tržnih in med posameznimi ponudniki primerljivih cenah. Na trgu je dovolj konkurentov in posledično tudi izbire, ki omogoča vsakomur, da poleg vsega ostalega kupi tudi električno energijo po ceni in v obsegu kot si želi. Če bi vzdržala argumentacija zakonodajalca bi, karikirano povedano, bilo smiselno tovrstno zaščito nuditi tudi neki skupini oseb, ki opravljajo gospodarsko dejavnost in nastopajo kot kupci npr. na telekomunikacijskem trgu, trgu s pohištvo, Zato predlagamo, da se zakonska določitev nove, posebne skupine odjemalcev, malih poslovnih odjemalcev, iz zakona umakne. Ni nam razumljivo, da predlagatelj, ki vsaj načelno, zagovarja temeljne vrednote, ki so zapisane v ustavi in predstavljajo tudi temeljne vrednote v

okviru Evropske skupnosti, svoboden pretok blaga in svobodna podjetniška pobuda, ki sta temelj prostega trga, po dvanajstih letih liberalizacije trga z elektriko in plinom ponovno poskuša dodatno regulirati.

Naslednji tovrstni poskus je uvajanje termina »redni cenik«: »redni cenik« pomeni cenik za določen tip odjemalca (gospodinjski, poslovni oziroma podskupine poslovnih), ki velja za vse, ki sklenejo pogodbo o dobavi z dobaviteljem za dotičen tip odjemalca, z izjemo akcijskih oziroma paketnih cenikov, in je vanj vključenih najmanj 10 odstotkov in najmanj 1000 odjemalcev pri posameznem dobavitelju. Poleg tega, da ima to lahko za posledico zapiranje trga in zmanjševanje konkurenčnosti, kar bi pomenilo manjšo izbiro in višje cene za končne odjemalce, se tudi v tem primeru odpira kar nekaj vprašanj. Na primer, kaj bo v primeru akcije na katero bo takšen odziv, da bodo kriteriji preseženi. Torej več kot 10 odstotkov in več kot 1000 odjemalcev se odzove na akcijo. Ali potem to ni več akcija? Ali bo potrebno potem akcijski cenik spremeniti?. Če je odgovor DA, potem se odpira vprašanje zavajanja potrošnikov, kar pa ima za posledico nemajhne globe. Po drugi strani pa pri tem gre v smislu konkurenčnega prava za nepotrebno postavljanje vstopnih ovir, saj bi s tem de facto potencialnim novim konkurentom onemogočili vstop na slovenski trg. Takšna ureditev je slovenski unikum, ne pozna je nobena druga evropska država. Prav tako je ne nalaga zakonodaja EU, še več, tovrstno normiranje je v neposrednem nasprotju z energetske politiko EU, katerega temeljni namen je poleg čezmejnega sodelovanja tudi zagotovitev prostega trga z energenti znotraj EU in 74. členom Ustave RS, ki določa, da je gospodarska pobuda v Republiki Sloveniji svobodna. Torej tudi struktura cenikov ne more biti vnaprej predpisana.

V povezavi s prejšnjim je tudi »prepoved zaračunavanja pavšalnih stroškov za dobavitelje električne energije na rednih cenikih« v 46/10 členu. Iz pojasnil zakonodajalca k predmetni določbi, ki predstavlja prepoved zaračunavanja pavšalnih stroškov za dobavitelje električne energije na rednih cenikih, je razvidno, da je temeljni argument za potencialno vključitev predmetnega člena v EZ-1, zasledovanje načela transparentnosti (»jasno postavljene cene za jasno dogovorjene storitve«). Vendar pri tem ni povsem jasno, kako naj bi (in če sploh) prepoved zaračunavanja pavšalnih stroškov doprinesla k večji transparentnosti na trgu z električno energijo. Dejstvo je, da , bo ravno prepoved prikaza pavšalnih stroškov na računu odjemalca omogočalo izigravanje načela transparentnosti (»jasno postavljene cene za jasno dogovorjene storitve«). Argument, da je prepoved zaračunavanja pavšalnih stroškov nujna iz razloga, da »primerjalnik cen« (s čimer predvidevamo, je mišljen primerjalnik ponudb Javne agencije RS za energijo) pavšalnih stroškov ne vsebuje, je nesmiseln in dokazuje, da v tem primeru ne gre za problem neustrezne zakonske ureditve, ki bi narekovala potrebo po spremembah, kajti večjo transparentnost (glede na zakonodajalčevo argumentacijo) bi bilo v tem primeru možno zagotoviti že s samo vključitvijo pavšalnih stroškov v naveden »primerjalnik cen«. Ena izmed osnov strokovnega normiranja je ogibanje prenormiranju v smislu neustreznosti spreminjanja zakonske ureditve, kadar ne gre za dejansko neustreznost zakonodaje, še posebej glede na dejstvo, da primerjalnik ponudb, ki se ga omenja kot enega izmed razlogov za nujnost zakonske prepovedi zaračunavanja pavšalnih stroškov, sploh nima značaja uradnega dokumenta in je njegov značaj zgolj informativen (op. smiselno enako tudi klasična nemška pravna teorija, npr. E. Schneider - Die Grundlagen der Denklehre und der Rechtsanwendung, Berlin -Frankfurt/Main, 1965).

V kolikor bi bil zakonodajalec resen v svojem namenu po zasledovanju transparentnosti cen za gospodinjske kupce z objavo primerjave cen, bi bilo smiselno in bolj učinkovito, da to stori z določitvijo obveznosti primerjalne objave cen na uraden način in ne s prepovedjo zaračunavanja pavšalnih stroškov, ki s samim zagotavljanjem transparentnosti primerjave cen nimajo nobene neposredne logične zveze.

Nadalje, trditev, da pavšalni stroški nimajo neposredne povezave z osnovno storitvijo, je zmotna oz. zavajajoča, saj so, za učinkovito opravljanje osnovne storitve s strani dobaviteljev električne energije, potrebne tudi podporne storitve, da se lahko izdelajo in pošljejo računi. Tudi v kolikor bi termin »neposredna povezava« razlagali pretirano ozko, to na noben način ne spremeni dejstva, da še zmerom med podpornimi storitvami (izdelava in pošiljanje računa) in osnovno storitvijo obstaja vsaj »posredna povezava«, ki pa je zaradi narave zadeve (da pavšalni stroški ob opravljanju osnovne storitve dobaviteljem nujno nastajajo, njihova višina pa ni nezanemarljiva) v navedenem smislu vsekakor relevantna. Posebej problematično z ustavnega vidika je dejstvo, da se kot razlog za potrebo po vpeljavi navaja, da se kot posledica zaračunavanja pavšalnih stroškov, mesečni račun za gospodinjske odjemalce električne energije poviša za cca. 0,8 EUR. Če bi sledili takšni razlagi zakonodajalca, potem bi morali prepovedati tudi vse ostale dajatve, ki povečujejo račun za električno energijo za gospodinjske odjemalce.

Glede na navedeno predmetna določba hkrati predstavlja neposredno kršitev 1. odstavka 74. člena Ustave Republike Slovenije, ki določa, da je gospodarska pobuda v Republiki Sloveniji svobodna. Zakonodajalec bi s tovrstnim neposrednim posegom v oblikovanje cen oziroma cenikov in to celo brez izkazanega kakršnegakoli ustavno opredeljenega javnega interesa, grobo omejeval svobodo gospodarske pobude na območju Republike Slovenije, navedeno pa ne bi bilo samo v nasprotju z Ustavo Republike Slovenije, temveč tudi s samim duhom predmetnega predloga zakona. Eden izmed temeljnih namenov predloga sprejetja le-tega je prenos relevantne zakonodaje Evropske Unije v pravni red Republike Slovenije, temeljni namen, ki ga Evropska Unija s sprejetjem t.i. tretjega svežnja energetske zakonodaje zasleduje, pa je prav zagotovitev svobodnega in konkurenčnega notranjega trga z energenti. Prav tako je navedeno v nasprotju z 2. odstavkom 33. člena tega samega predloga zakona.

V primeru transparentnega zaračunavanja pavšalnih stroškov so le-ti predvidljivi in vnaprej določeni ter vsakega posameznega odjemalca bremenijo do enake višine, zgolj za dejanske stroške izdelave in pošiljanja računa. **V kolikor bi se zaradi zagotavljanja likvidnosti dobaviteljev pojavila potreba po »vključevanju« pavšalnih stroškov v maržo, ki jo zaračuna dobavitelj, bi kupci z višjo porabo plačevali sorazmerno več kot kupci z nižjo porabo, kar bi bilo do nekaterih kupcev izrazito diskriminatorno, takšno stanje pa bi nastalo kot neposredna posledica uveljavitve predmetne predlagane določbe.** Glede dodatnega deklariranja veljavnosti 27. a člena ZVPot, izražamo mnenje, da je navedeno sicer dobrodošlo, najverjetneje pa tudi povsem nepotrebno, glede na samo dejstvo, da predmetno problematiko ureja že (kot zapisano) ZVPot.

Prepričani smo, da zakonodaja ne sme biti namenjena temu, da delovanje trga zakomplicira, uvaja dodatne postopke preverjanja in administrativnega uvrščanja odjemalcev v različne nejasno opredeljene skupine, kar ima lahko za posledico pojav dodatnih sporov in seveda primerov na sodiščih, ki so že danes preobremenjena z drugimi zadevami. Zato predlagamo, da se naše pripombe in predlogi do druge obravnave upoštevajo predvsem zaradi bolj enostavnega in transparentnega delovanja trga z energenti za katerega smo prepričani, da že danes dobro deluje.

Ljubljana 15. november 2013

A handwritten signature in black ink, consisting of a series of loops and a long horizontal stroke extending to the right.

34. člen
(pomen izrazov)

Črtata se 14. alineja in 34. alineja 34. člena. Dosedanje alineje 15. - 33. se smiselno preštevilčijo v 14. - 32. Dosedanje alineje 35. – 49. se smiselno preštevilčijo v 33. – 47..

Utemeljitev: Izenačitev gospodinskih odjemalcev z malimi poslovnimi odjemalci je za slovenski trg neustrezna, zato je posledično tudi termin mali poslovni odjemalci iz 14. alineje predmetne določbe neustrezen in nepotreben. Gre za enako obravnavo neenakih subjektov. Več o tem v obrazložitvi predloga spremembe 43./1 člena.

Opredelitev »rednega cenika« iz 34. alineje predmetnega predloga zakona, kot ga navaja zakonodajalec bi lahko imela za posledico zapiranje trga in zmanjševanje konkurenčnosti, kar bi pomenilo manjšo izbiro in višje cene za končne odjemalce. V smislu konkurenčnega prava gre za nepotrebno postavljanje vstopnih ovir, saj bi s tem de facto potencialnim novim konkurentom onemogočili vstop na slovenski trg. Takšna ureditev je slovenski unikum, ne pozna je nobena druga evropska država. Prav tako je ne nalaga zakonodaja EU, še več, tovrstno normiranje je v neposrednem nasprotju z energetske politiko EU, katerega temeljni namen je poleg čezmejnega sodelovanja tudi zagotovitev prostega trga z energenti znotraj EU in 74. členom Ustave RS, ki določa, da je gospodarska pobuda v Republiki Sloveniji svobodna.

39./1 člen
(dostop do podatkov o porabi)

Se spremeni tako, da se glasi:

(1) Dobavitelj mora odjemalce brezplačno periodično obveščati o njihovi porabi elektrike, o značilnostih porabe ter o možnostih učinkovite rabe energije, in sicer najmanj štirikrat letno.

Utemeljitev: Tudi po dodatnih pojasnilih predlagatelja zakona zakonski znak »dovolj pogosto, da lahko sami uravnavajo svojo porabo elektrike« ni dovolj jasno določen in kot tak predstavlja kršitev načela jasnosti zakonskih določb, kar priznava tudi zakonodajalec sam, saj v dodatnih pojasnilih pritrujuje, da bi predmetni znak bilo smiselno podrobneje urediti. Ureditev, kot jo predlaga zakonodajalec, se pravi, da se predmetni znak podrobneje uredi v podzakonskem aktu, je nepotrebna, saj ni nobenega razloga, da ne bi tega storil že ta zakon. Lahko celo trdimo, da gre za zavestno privolitev zakonodajalca v dejstvo, da je zakonska določba premalo jasna.

43./1 člen

Člen se spremeni tako, da se glasi:

Določbe od 43. do 49. člena tega zakona se uporabljajo za gospodinske odjemalce.

Utemeljitev: Tudi po dodatnih pojasnilih predlagatelja zakona, je očitno, da gre za izenačitev majhnih odjemalcev z gospodinjiskimi kupci. Ključni argument zakonodajalca je, da »mali« poslovni kupci danes plačujejo za električno energijo bistveno več kot ostali kupci, kar ni res. Dejstvo je, da se električno energijo kupuje po tržnih in med posameznimi ponudniki primerljivih cenah. Na trgu je dovolj konkurentov in posledično tudi izbire, ki omogoča vsakomur, da poleg vsega ostalega kupi tudi električno energijo po ceni in v obsegu kot si želi. Če bi vzdržala argumentacija zakonodajalca bi, karikirano povedano, bilo smiselno tovrstno zaščito nuditi tudi neki skupini oseb, ki opravljajo gospodarsko dejavnost in nastopajo kot kupci npr. na telekomunikacijskem trgu, trgu s pohištvom,

Bistveno, kar zakonodajalec ne upošteva je, da mali poslovni odjemalci elektriko porabljajo iz povsem drugačnega nagiba kot gospodinjiski kupci. Gospodinjstva jo porabljajo zaradi zadovoljevanja lastnih eksistenčnih potreb (komunikacije, razsvetljava, ogrevanje in hlajenje, priprava hrane), zaradi česar jih je potrebno tudi posebej obravnavati (ZVPot, področni zakoni), majhni poslovni odjemalci pa električno energijo kupujejo z namenom ustvarjanja dobička z opravljanjem dejavnosti na trgu. Prav zaradi navedenega se od njih pričakuje tudi višja stopnja razumevanja delovanja trga, na katerem nastopajo kot kupci. Zato zdravorazumsko tehtanje in izkustvena pravila jasno izkazujejo absurdnost tovrstne ureditve. **Prav tako je tovrstna ureditev v smiselnem nasprotju s samo vsebino predmetnega predloga zakona, ki v 13. členu posebno varstvo zagotavlja gospodinjiskim kupcem, v navedeno kategorijo pa ne uvrsti tudi majhnih odjemalcev.** Tudi primerjalno-pravno tovrstne ureditve v slovenskem sorodnih pravnih redih ni zaslediti.

V praktičnem smislu bi navedeno doprineslo tudi k občutnemu zmanjšanju transparentnosti na trgu z električno energijo, saj bi bilo praktično nemogoče slediti spremembam v številu zaposlenih ter v letnem prihodku, kot razlikovalnima znakoma med malimi poslovnimi in ostalimi poslovnimi kupci. Tako nikdar ne bi bilo jasno, katerega izmed subjektov zavezujejo katere določbe, kar bi v poslovanju na trgu z električno energijo povzročalo dodatno precejšnjo zmedo.

168./1 člen

(splošno)

Se spremeni tako, da se glasi:

(1) Določbe **Napaka! Vira sklicevanja ni bilo mogoče najti.., Napaka! Vira sklicevanja ni bilo mogoče najti.., Napaka! Vira sklicevanja ni bilo mogoče najti.., Napaka! Vira sklicevanja ni bilo mogoče najti.., Napaka! Vira sklicevanja ni bilo mogoče najti..** in **Napaka! Vira sklicevanja ni bilo mogoče najti..** člena tega zakona se uporabljajo za gospodinjiske odjemalce. Določba **Napaka! Vira sklicevanja ni bilo mogoče najti..** člena se uporablja za vse uporabnike sistema.

Utemeljitev: Enaka kot pri prejšnji spremembi le da se nanaša na prodajo-dobavo zemeljskega plina.

45./1 člen

(energetski kontrolni seznam)

Se spremeni tako, da se glasi:

(1) Dobavitelji elektrike končnim odjemalcem so dolžni javno objaviti energetski kontrolni seznam, ki ga vzpostavi Evropska komisija na podlagi šestnajstega odstavka 3. člena Direktive 2009/72/ES, skupaj s podatki za njegovo uporabo.

Utemeljitev: Tudi po dodatnih pojasnilih zakonodajalec ni utemeljil smotrnosti posredovanja seznama. Kot navaja, je namen predmetne določbe, da se s kontrolnim seznamom seznanijo vsi odjemalci, ne glede na to ali imajo dostop do spleta ali ne. Način, kot ga predlaga zakonodajalec, je v času vsesplošne gospodarske krize stroškovno neučinkovit. Odjemalce, ki spleta nimajo, je možno, s kontrolnim seznamom seznani na način, ki dobaviteljem ne povzroča dodatnih stroškov, za odjemalce pa je enakovreden. **Konkretno se odjemalec vedno lahko seznani s kontrolnim seznamom na prodajnih točkah dobaviteljev.** Objava seznama na spletni strani ter možnost seznaitve na prodajnih točkah dobaviteljev povsem zadošča tudi s stališča prenosa relevantne zakonodaje EU. Dejstvo je, da direktiva teži k zmanjšanju stroškov poslovanja in k trajnostnemu razvoju,

46./10 člen

Določba se črta

Utemeljitev: Tudi po spremembi glede na osnovni predlog, ki prepoved zaračunavanja pavšalnih stroškov ohranja »zgolj« za redne cenike (pri čemer to predstavlja večino vseh cenikov), zakonodajalec ni ovrgel niti enega izmed argumentov proti tovrstni določbi.

Iz pojasnil zakonodajalca k predmetni določbi, ki predstavlja prepoved zaračunavanja pavšalnih stroškov za dobavitelje električne energije na rednih cenikih, je razvidno, da je temeljni argument za potencialno vključitev predmetnega člena v EZ-1, zasledovanje načela transparentnosti (»jasno postavljene cene za jasno dogovorjene storitve«). Vendar pri tem ni povsem jasno, kako naj bi (in če sploh) prepoved zaračunavanja pavšalnih stroškov doprinesla k večji transparentnosti na trgu z električno energijo. Dejstvo je, da, bo ravno prepoved prikaza pavšalnih stroškov na računu odjemalca omogočalo izigravanje načela transparentnosti (»jasno postavljene cene za jasno dogovorjene storitve«). Argument, da je prepoved zaračunavanja pavšalnih stroškov nujna iz razloga, da »primerjalnik cen« (s čimer predvidevamo, je mišljen primerjalnik ponudb Javne agencije RS za energijo) pavšalnih stroškov ne vsebuje, je nesmiseln in dokazuje, da v tem primeru ne gre za problem neustrezne zakonske ureditve, ki bi narekovala potrebo po spremembah, kajti večjo transparentnost (glede na zakonodajalčevo argumentacijo) bi bilo v tem primeru možno zagotoviti že

s samo vključitvijo pavšalnih stroškov v naveden »primerjalnik cen«. Ena izmed osnov strokovnega normiranja je ogibanje prenormiranju v smislu neustreznosti spreminjanja zakonske ureditve, kadar ne gre za dejansko neustreznost zakonodaje, še posebej glede na dejstvo, da primerjalnik ponudb, ki se ga omenja kot enega izmed razlogov za nujnost zakonske prepovedi zaračunavanja pavšalnih stroškov, sploh nima značaja uradnega dokumenta in je njegov značaj zgolj informativen (op. smiselno enako tudi klasična nemška pravna teorija, npr. E. Schneider - Die Grundlagen der Denklehre und der Rechtsanwendung, Berlin -Frankfurt/Main, 1965).

V kolikor bi bil zakonodajalec resen v svojem namenu po zasledovanju transparentnosti cen za gospodinjske kupce z objavo primerjave cen, bi bilo smiselno in bolj učinkovito, da to stori z določitvijo obveznosti primerjalne objave cen na uraden način in ne s prepovedjo zaračunavanja pavšalnih stroškov, ki s samim zagotavljanjem transparentnosti primerjave cen nimajo nobene neposredne logične zveze.

Nadalje, trditev, da pavšalni stroški nimajo neposredne povezave z osnovno storitvijo, je zmotna oz. zavajajoča, saj so, za učinkovito opravljanje osnovne storitve s strani dobaviteljev električne energije, potrebne tudi podporne storitve, da se lahko izdelajo in pošljejo računi. Tudi v kolikor bi termin »neposredna povezava« razlagali pretirano ozko, to na noben način ne spremeni dejstva, da še zmerom med podpornimi storitvami (izdelava in pošiljanje računa) in osnovno storitvijo obstaja vsaj »posredna povezava«, ki pa je zaradi narave zadeve (da pavšalni stroški ob opravljanju osnovne storitve dobaviteljem nujno nastajajo, njihova višina pa ni nezanemarljiva) v navedenem smislu vsekakor relevantna. Posebej problematično z ustavnega vidika je dejstvo, da se kot razlog za potrebo po vpeljavi navaja, da se kot posledica zaračunavanja pavšalnih stroškov, mesečni račun za gospodinjske odjemalce električne energije poviša za cca. 0,8 EUR. Če bi sledili takšni razlagi zakonodajalca, potem bi morali prepovedati tudi vse ostale dajatve, ki povečujejo račun za električno energijo za gospodinjske odjemalce.

Glede na navedeno predmetna določba hkrati predstavlja neposredno kršitev 1. odstavka 74. člena Ustave Republike Slovenije, ki določa, da je gospodarska pobuda v Republiki Sloveniji svobodna. Zakonodajalec bi s tovrstnim neposrednim posegom v oblikovanje cen oziroma cenikov in to celo brez izkazanega kakršnegakoli ustavno opredeljenega javnega interesa, grobo omejeval svobodo gospodarske pobude na območju Republike Slovenije, navedeno pa ne bi bilo samo v nasprotju z Ustavo Republike Slovenije, temveč tudi s samim duhom predmetnega predloga zakona. Eden izmed temeljnih namenov predloga sprejetja le-tega je prenos relevantne zakonodaje Evropske Unije v pravni red Republike Slovenije, temeljni namen, ki ga Evropska Unija s sprejetjem t.i. tretjega svežnja energetske zakonodaje zasleduje, pa je prav zagotovitev svobodnega in konkurenčnega notranjega trga z energenti. Prav tako je navedeno v nasprotju z 2. odstavkom 33. člena tega samega predloga zakona.

V primeru transparentnega zaračunavanja pavšalnih stroškov so le-ti predvidljivi in vnaprej določeni ter vsakega posameznega odjemalca bremenijo do enake višine, zgolj za dejanske stroške izdelave in pošiljanja računa. **V kolikor bi se zaradi zagotavljanja likvidnosti dobaviteljev pojavila potreba po »vključevanju« pavšalnih stroškov v maržo, ki jo zaračuna dobavitelj, bi kupci z višjo porabo plačevali sorazmerno več kot kupci z nižjo porabo, kar bi bilo do nekaterih kupcev izrazito diskriminatorno, takšno stanje pa bi nastalo kot neposredna posledica uveljavitve predmetne predlagane določbe.** Glede dodatnega deklariranja veljavnosti 27. a člena ZVPot, izražamo mnenje,

da je navedeno sicer dobrodošlo, najverjetneje pa tudi povsem nepotrebno, glede na samo dejstvo, da predmetno problematiko ureja že (kot zapisano) ZVPot.

Glede izenačitev malih poslovnih odjemalcev s potrošniki v ustavnem redu in pozitivni zakonodaji Republike Slovenije ne obstaja nobena podlaga, ki bi upravičila drugačno obravnavo t.i. »manjših poslovnih odjemalcev«. Čeprav je potrebno poudariti, da je navedeno seveda v diskreciji zakonodajalca, je vendarle zaradi dejstva, da je v slovenskem pravnem redu **posebno varstvo namenjeno zgolj potrošnikom**, tovrstno izenačevanje nekaterih poslovnih odjemalcev in dodeljevanje pravic, ki gredo načeloma zgolj potrošnikom, neprimerno, saj je namen porabe električne energije s strani manjših poslovnih odjemalcev povsem drugačen kot s strani potrošnikov (potrošnik porablja za lastne potrebe, manjši poslovni odjemalec pa z namenom ustvarjanja dobička), kar tudi pomeni, da je trditev, da mali poslovni odjemalci razmišljajo in delujejo na enak način kot potrošniki, zmotna in posledično tudi celotna utemeljitev posebne obravnave malih poslovnih odjemalcev.

V luči vsega navedenega predmetna določba ni samo nesmiselna in pomanjkljivo strokovno argumentirana, temveč celo izrazito škodljiva, tako za dobavitelje električne energije, kot tudi za končne uporabnike. Glede na dejstvo, da Direktiva 2009/72/ES izrecno ne določa prepovedi obračunavanja manipulativnih stroškov, ki bi jo Republika Slovenija morala prenesti v nacionalni pravni red, menimo, da ni zadržkov, da se predmetne določbe v predlagani EZ-1 ne vključi.